

**KONINKLIJKE
VERENIGING
TER BEOEFENING
VAN DE
KRIJGSWETENSCHAP**

OPGERICHT 6 MEI 1865

Ereleden

Z.K.H. de Prins der Nederlanden

generaal-majoor b.d.
E. R. d'Engelbronner

Z. E. luitenant-generaal b.d.
J. P. Verheijen

luitenant-kolonel b.d.
W. F. Anthonijsz

Bestuur

Voorzitter

B. A. C. Droste, genmaj KLu

Vice-voorzitter

drs. R. H. Rozeboom, kol KLu

Leden

prof. G. C. Berkhof, lgen gn b.d.
mr. drs. C. Homan, genm marns
J. A. van Diepenbrugge, kol cav
drs. F. J. J. Princen
R. Neervoort, kol KLu
jhr. mr. J. P. de Savornin Lohman
R. A. A. Klaver, ktz
drs. M. de Haas, kap inf
(public relations)

Redacteur

T. de Kruijf, genm gn b.d.
Inst. Defensie Leergangen
Postbus 20701
2500 ES Den Haag
bezoekadres:
Brasserskade 227a
2289 PA Rijswijk
tel.: (015) 15 27 00

Secretaris

J. Hardenbol, maj cav
Seringenlaan 25
7313 CH Apeldoorn

Penningmeester

M. P. Dekker, kol gn
Odenveitpark 15
3451 XA Vleuten

Ledenadministratie

J. J. M. Nijman
Karel Doormanlaan 274
2283 BB Rijswijk
Tel. (070) 3 94 78 36

MARS IN CATHEDRA

JUNI 1995

NR 101

Mededelingen van het bestuur

Algemene ledenvergadering

Het bestuur van de Koninklijke Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap heeft het voornemen om zijn jaarlijkse Algemene Ledenvergadering (ALV) te houden op 27 juni 1995. Deze vindt plaats direct aansluitend aan de lezingen met het thema: „*The proliferation of small arms: A lost battle?*”. Inleiders zijn Mr. C.W. Westdal („Canadian Ambassador for Disarmament”) en Brigade-generaal b.d. H.J. van der Graaf (lid van „The UN Advisory Board for Disarmament Matters”). De bijeenkomst begint om 16.00 uur in de Ronde zaal van het Defensie Voorlichtingscentrum, Korte Houtstraat 21, Den Haag.

Agenda ALV:

1. Opening door de voorzitter
2. Mededelingen door de voorzitter
3. Jaarverslag van de secretaris
4. Jaarverslag van de penningmeester
5. Verslag van de kascontrolecommissie
6. Verkiezing bestuursleden
7. Verkiezing kascontrolecommissie 1995
8. Rondvraag
9. Sluiting door de voorzitter

Agendapunt 3: Jaarverslag van de secretaris

Sedert de ALV van 16 juni 1994 is het bestuur als volgt samengesteld: *voorzitter*, generaal-majoor B.A.C. Droste; *vice-voorzitter*, kolonel drs. R.H. Roozeboom; *secretaris*, luitenant-kolonel R.A.C. Bertholee; *penningmeester*, kolonel M.P. Dekker; *hoofdredacteur van de Militaire Spectator en Mars in Cathedra*, generaal-majoor b.d. T. de Kruijf; *leden*, luitenant-generaal b.d. prof. G.C. Berkhof, kolonel J.A. van Diepenbrugge, kapitein drs. M. de Haas, ge-

neraal-majoor der mariniers mr. drs. C. Homan, kolonel R. Neervoort, drs. F.J.J. Princen, jhr. mr. J.P. de Savornin Lohman, kapitein-ter-zee R.A.A. Klaver; ledenadministratie, dhr. J. Nijman. In verband met het aanvaarden van een nieuwe functie hebben de secretaris, luitenant-kolonel Bertholee, en het lid jhr. mr. de Savornin Lohman kenbaar gemaakt niet herkiesbaar te zijn. Als opvolgers stelt het bestuur voor de majoor J. Hardenbol als secretaris en drs. M.R. Jochems als lid.

Bijeenkomsten

Net als in 1993, heeft de Vereniging in 1994 acht bijeenkomsten gehouden, die alle vrij toegankelijk waren voor leden en belangstellenden. Op maandag 10 januari sprak Hare Majesteits Ambassadeur in de Republiek Oekraïne in de Ronde Zaal van het Defensievoorzichtingscentrum over „*de ontwikkelingen in de Republiek Oekraïne*”. In de daarop volgende maand onderwierp de vereniging in samenwerking met het Nederlands Genootschap voor Internationale Zaken (NGIZ) de NAVO top van 10 en 11 januari aan een nauwkeurige analyse.

Op 28 februari verzorgde dr. John Chipman, directeur van het International Institute for Strategic Studies te Londen, een inleiding over „*NATO after the summit*” in een overvolle Louvrezaal van het Sofitel Den Haag.

April stond in het teken van de krijgswetenschap op het operationele niveau: luitenant-generaal Sir Jeremy Mackenzie, KCB, OBE, commandant van het ACE Rapid Reaction Corps, sprak op 19 april over „*het ACE Rapid Reaction Corps*”. Dankzij de gastvrijheid van het Eerste Legerkorps kon de vereniging deze avond realiseren in Apeldoorn, zodat ook onze leden „ten oosten van Den Haag” bij juist deze inleiding aanwezig konden zijn.

Samen met de Atlantische Commissie organiseerde de vereniging op donderdag 26 mei een middagbijeenkomst over het thema: „*Een krimpende Defensie in een groeiende markt*”. Op deze bijeenkomst spraken luitenant-generaal G.J. Folmer, directeur van de Internationale Militaire Staf bij NAVO; drs. P. Scheffer, publicist; en dr. R. de Wijk, hoofd Conceptuele Zaken van de Defensiestaf. Als forumvoorzitter trad op drs. J. Veen. De bijeenkomst vond plaats op het Instituut Defensie Leergangen.

Op 16 juni sprak prof. ir. M.A.W. Scheffelaar, emeritus hoogleraar wapentechniek, over de vraag: „*Krijgskunde of bedrijfskunde?*”. Aansluitend op deze bijeenkomst in het Defensievoorzichtingscentrum vond de Algemene Ledenvergadering plaats.

De vereniging besloot in oktober opnieuw in te spelen op de actualiteit van het VN optreden in

voormalig Joegoslavië. Op 20 oktober zou Sergio di Mello, Head Civil Affairs Unprofor, spreken over „*Diplomacy in a violent environment. Can Unprofor solve the problem?*”. Daarna zou generaal-majoor A. van Baal als voormalig Chef van de Staf van Bosnia Herzegovina Command de militaire kant belichten onder het thema: „*Wider Peacekeeping: Unprofor in een ander perspectief!*”. Onder druk van de ontwikkelingen in Joegoslavië echter, moest Sergio di Melo op het laatste moment verstek laten gaan. Deze bijeenkomst vond opnieuw plaats in het Defensievoorzichtingscentrum.

In de maand november verzorgde de vereniging maar liefst drie bijeenkomsten. In nauwe samenwerking met de Atlantische Commissie werd op woensdag 23 november een bijeenkomst over Peacekeeping georganiseerd in de Ronde Zaal van het Defensievoorzichtingscentrum. Dr. Mats Berdal, onderzoeker aan het International Institute for Strategic Studies te Londen, verzorgde een inleiding met dezelfde titel als zijn recente publikatie over dat onderwerp: „*Wither UN peacekeeping? An analysis of the changing military requirements of UN Peacekeeping.*”

Twee dagen daarvoor, op 21 november, in de aula van het Opleidingscentrum Officieren te Breda, had de vereniging nog een bijeenkomst georganiseerd over: „*The peace process between Israel and its neighbours.*”. De inleider, generaal-majoor Matan Vilnay, Southern Command Israeli Defence Forces, moest echter te elfder ure afzeggen; de honneurs werden waargenomen door de Ambassadeur van de staat Israël in Nederland. Op 24 november vond opnieuw een bijeenkomst plaats onder dit thema, nu op het Instituut Defensie Leergangen te Rijswijk.

Van de gehouden bijeenkomsten werd en wordt schriftelijk verslag gedaan in Mars in Cathedra; alleen de leden van de Vereniging ontvangen deze als katern in de Militaire Spectator.

Krijgswetenschapsprijs

In januari 1994 heeft de kolonel der mariniers mr. drs. C. Homan, namens de Vereniging de Krijgswetenschapsprijs 1994 (KIM) uitgereikt aan de eerste-luitenant der mariniers J.J.C. Suijlen voor zijn scriptie: „*Bezint eer ge begint. Militaire interventie in het voormalige Joegoslavië in historisch perspectief*”. Op 28 oktober 1994 heeft de voorzitter van de Vereniging, generaal-majoor B.A.C. Droste, de krijgswetenschapsprijs 1994 (KMA) uitgereikt aan de cadetvaandrig J.A. Schimmel voor zijn scriptie: „*De oorlog gaat soms door, al stopt het geweld*”. In beide gevallen mochten de winnaars een vulpen en een aanmoediging in de vorm van een geldbedrag in ontvangst nemen.

Evenals voorgaande jaren heeft de vereniging acte de presence gegeven op de open dagen van de krijgsmacht. Het afgelopen jaar was de vereniging vertegenwoordigd op de open huizen van de Koninklijke Landmacht op het Opleidingscentrum Technische Dienst in Utrecht en op het Artillerie Opleidingscentrum in Oldebroek. Verder werd een infostand bemand op de open dag van de Koninklijke Luchtmacht op de vlieg-basis Leeuwarden en op de vlootdagen van de Koninklijke Marine in Den Helder. Het PR-team bestond het afgelopen seizoen uit ons bestuurslid PR, kapitein drs. M. de Haas, en de leden P. de Groot en R. Noordermeer.

Agendapunt 4: Jaarverslag van de penning- meester

Resultaten 1994

1. *Algemeen* In het jaar 1994 is de financiële administratie van de vereniging geheel in eigen hand genomen. Tot dusver was een belangrijk deel daarvan in handen van het Duyverman Computer Centrum. Dit had als belangrijke nadelen:

- a. er was geen inzicht in de hoeveelheid contributie die zou moeten worden ontvangen;
- b. er werd gewerkt met een systeem dat een grote reactietijd vertoonde (twee maanden of meer);
- c. de gebruikte acceptgiro's brachten per kaart een verwerkingstarief van f 0,66 met zich mee.

2. In de tweede helft van dit jaar is daarom overgegaan op een systeem van automatische incasso en het zelf uitdraaien van acceptgirokaarten. Deze kaarten moesten worden aangeschaft (eenmalig), maar leveren duidelijk lagere verwerkingskosten op. Dit is van belang vanwege het feit dat de Postbank haar „vrije voet” steeds verder verlaagt. Een groot deel van de leden heeft inmiddels een machtiging tot automatische incasso afgegeven.

3. Bovendien is nu beter zichtbaar hoeveel geld er zou moeten worden geïncasseerd en dit kan worden vergeleken met het daadwerkelijk geïncasseerde bedrag. Dit zal waarschijnlijk leiden tot een beter betalingsgedrag van de leden en een meer up-to-date administratie. Mede als gevolg van dit nieuw verworven inzicht is besloten een voorziening voor niet-betaalde contributie op te nemen voor het volgende jaar. Overigens is hiermee ook duidelijk geworden

dat in het verleden te positief werd gerapporteerd over het betalingsgedrag van de leden.

4. Het verenigingsjaar 1994 is afgesloten met een positief saldo van f 12.840,50. Voorzien was een positief saldo van f 2.350. Het verschil kan als volgt worden verklaard.

5. *Baten* De contributie-inkomsten zijn f 210 hoger dan was begroot. Dit is mede te danken aan een actief programma van aanmaningen. Door de overplaatsing van de penningmeester is deze actie later dan voorgaande jaren gehouden. Het resultaat ervan is echter hoger dan voorgaande jaren.

6. De rente-opbrengsten zijn f 268,43 lager dan begroot. Dit wordt o.m. veroorzaakt doordat in 1994 de contributie later werd geïncasseerd dan in andere jaren. Immers pas in december 1993 werd door de ledenvergadering besloten tot een verhoging van de contributie.

7. *Lasten* De bestuurskosten (het totaal van de posten Secretariaat, Public Relations Algemeen, Betalingsverkeer en Overig bestuur) hebben in het afgelopen jaar een bedrag van f 8.361,13 bedragen. Dit is lager dan was begroot (f 8.900). Door strak de hand te houden aan de overige bestuurskosten, is het gelukt op deze post bijna f 2.000 onder de begroting te blijven.

8. Overschrijdingen zijn evenwel te constateren op de posten Public Relations (de contributiewijziging noodzaakte tot het drukken van nieuwe wervingsformulieren) en Betalingsverkeer.

9. De post Betalingsverkeer is eenmalig duidelijk hoger dan begroot. Dit wordt veroorzaakt door de aanloopkosten die gemoed waren met het in eigen beheer nemen van de betalingen (drukken van acceptgirokaarten) en het invoeren van een systeem van automatische incasso. Aan dit systeem heeft inmiddels een groot deel van de leden hun medewerking toegezegd. Hierdoor kan waarschijnlijk volgend jaar onder de „vrije voet” van de Postbank worden gebleven, die voor 1995 wordt verlaagd tot f 600 (was f 1.200).

10. De post Lezingen onderschrijft de begroting met f 1.659,02. Dit wordt vooral veroorzaakt door een iets geringer aantal lezingen. Daar staat tegenover dat de kosten per lezing iets zijn toegenomen.

11. Door het kleiner aantal lezingen en de wat kortere lengte van de verslagen, zijn ook de kosten voor Mars in Cathedra duidelijk afgenomen. Het bestuur denkt dat dit een incidenteel verschijnsel is.

Balans per 31 december 1994

12. Het boekjaar van de vereniging wordt afgesloten per 31 december 1994 met een positief resultaat van f 12.840,50. Van dit resultaat wordt een bedrag van f 3.000 gereserveerd als

Voorziening voor niet-betalende leden. Op de balans komt echter een bedrag van f 2.960 voor, vanwege het feit dat reeds in 1994 een post ten laste van deze voorziening is gebracht. Tevens wordt een bedrag van f 7.000 gereserveerd voor het te houden lustrum. Het kapitaal van de vereniging is toegenomen met het resterende bedrag van het positief saldo over het afgelopen boekjaar en bedraagt thans f 92.444,85.

Begroting 1995

13. *Baten* Gelet op de resultaten van het jaar 1994, wordt voor 1995 opnieuw een bedrag van f 39.000 aan contributieopbrengsten begroot. Wel moet rekening worden gehouden dat door het feit dat alle leden individueel zijn aangeschreven, er een aantal is dat zich heeft afgevraagd welke waarde het lidmaatschap voor hen heeft. Een klein aantal leden heeft daarom het lidmaatschap opgezegd.

14. Aangenomen wordt dat in 1995 hetzelfde bedrag aan rente kan worden geïncasseerd als in 1994.

15. *Lasten* Uitgegaan is van de aanname dat in 1995 8 à 10 lezingen zullen worden georganiseerd. Bovendien streeft het bestuur naar het handhaven van de hoge kwaliteit van deze lezingen, hetgeen uiteraard tot gevolg heeft dat voor honoraria en reis/verblijfkosten voldoende middelen moeten worden gereserveerd.

16. Het begrote bedrag voor lezingen is constant gehouden op f 14.500. Hoewel de lasten het afgelopen jaar lager zijn geweest dan begroot, meent het bestuur dat dit een incidenteel verschijnsel is en dat voor deze hoofdactiviteit van de vereniging voldoende financiële middelen ter beschikking moeten staan.

17. De post Mars in Cathedra is vorig jaar verhoogd met f 8.000 maar in de realisatie hier dui-

delijk onder gebleven. Dit acht het bestuur eveneens een incidenteel verschijnsel. Omdat dit voor veel leden de enige manier is om kennis te nemen van de lezingen en de discussies, meent het bestuur dat hiervoor voldoende geld ter beschikking moet staan.

18. De post Bestuurskosten (het totaal van de posten Secretariaat, Public Relations Algemeen, Betalingsverkeer en Overig bestuur) is enigszins verlaagd, naar aanleiding van het succes met de kostenbeheersing op dit punt in het jaar 1994.

19. Het is voorzien dat het jaar 1994 kan worden afgesloten met een positief saldo van f 2.650. Dit positief saldo is benodigd voor het op peil houden van het kapitaal en aldus ook het op peil houden van de rente-inkomsten.

Balans per 31 december 1994

Activa

Liquide middelen	
- Girorekening 1	f 2.346,39
- Girorekening 2	- 151,08
- Bank	- 12,02
Beleggingen	
- Kapitaalrekening	- 52.000,—
- C&E Bank	- 70.463,28
Debiteuren	
- Te vorderen contributie 1994	- 40,—
- Te vorderen contributie 1995	- 10.605,—
- Uitstaande voorschotten	- 1.409,60
Totaal activa	f 137.027,37

Passiva

Voorziening niet-betalende leden 1995	f 2.960,—
Reservering lustrum 1995	- 7.000,—
Vooruitbetaalde contributie 1995	- 34.015,—
Vooruitbetaalde subsidie 1995	- 607,52
Kapitaal	- 92.444,85
Totaal passiva	f 137.027,37

Resultatenrekening 1994

Baten				Lasten			
	Werkelijk	Begroot	Verschil		Werkelijk	Begroot	Verschil
Contributie	39.210,00	39.000,00	210,00	Ledenadministratie	3.688,13	3600,00	88,13
Rente	7.231,57	7.500,00	-268,43	Secretariaat	319,50	500,00	-180,50
Leerstoel	19.892,48	20.000,00	-107,52	PR algemeen	1.713,31	1.000,00	713,31
Diversen	0,00	0,00	0,00	Betalingsverkeer	1.002,29	300,00	702,29
				Overig bestuur	1.638,10	3.500,00	-1.861,90
				Lezingen	12.840,98	14.500,00	-1.659,02
				MiC	11.537,76	18.000,00	-6.462,24
				Leerstoel	19.838,48	20.000,00	-161,52
				Prijzen	915,00	1.750,00	-835,00
				Diversen	0,00	1.000,00	-1.000,00
Totaal inkomsten	66.334,05	66.500,00	-165,95	Totaal uitgaven	53.493,55	64.150,00	-10.656,45
				Saldo winst	12.840,50	2.350,00	10.490,50

Begroting 1994

Baten		Lasten	
	Begroot		Begroot
Contributie	39.000,00	Ledenadministratie	3600,00
Rente	7.500,00	Secretariaat	500,00
Leerstoel	20.000,00	PR algemeen	1.000,00
Diversen	0,00	Betalingsverkeer	500,00
		Overig bestuur	3.000,00
		Lezingen	14.500,00
		MiC	18.000,00
		Leerstoel	20.000,00
		Prijzen	1.750,00
		Diversen	1.000,00
Totaal inkomsten	66.500,00	Totaal uitgaven	63.850,00
		Saldo winst	2.650,00

Voordracht

Tijdens de bijeenkomst op 23 maart 1995 hield dr. Geoffrey Till, verbonden aan het Naval War College, Department of Warstudies, te Londen, een lezing over het onderwerp „*Changing colours: Recent developments in maritime strategy*”. De bijeenkomst werd gehouden in het Defensie-voorlichtingscentrum te 's-Gravenhage.

Changing colours: Recent developments in maritime strategy

By Geoffrey Till¹

'Strategy', remarked Britain's Liddell Hart, 'is the art of employing military force to achieve the ends of national policy'. With the end of the Cold War, with the increasing impact of developing and proliferating weaponry, and with growing sensitivity in the West about casualties, strategists around the world are exploring the principles and procedures the military of the new age will need to adopt in order to achieve the ends of policy. In this talk, I shall concentrate on the naval aspect of the case.

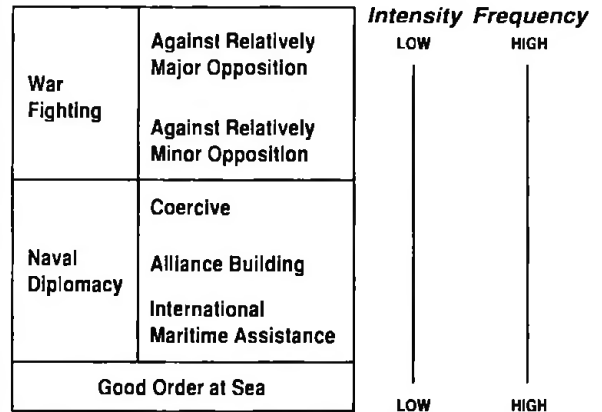
New roles for old navies?

At least in retrospect, the form taken by maritime strategy at the end of the Cold war looks rather simple and certainly appears to conform to the concepts of such traditional maritime strategists as Mahan and Corbett. NATO's concept of maritime operations and The Maritime Strategy of the US Navy were designed to win control of the sea by the classic manner of a combination of a blockade and a forward offensive intended to destroy the naval forces of the adversary. This campaign was likely to be both accompanied and justified by the conduct of amphibious operations, strikes against military targets on shore, and the defence of shipping coming across the Atlantic. The only operational concepts in the campaign that would have mystified Mahan and Corbett were those connected with the defence/attack of the belligerents' nuclear deterrent forces.

But the contemporary situation is significantly different. Naval forces are now engaged in a national spectrum of activity along the lines represented in the accompanying diagram. This is a

¹ The opinions expressed in this article should not be taken necessarily to represent official opinion.

spectrum in which the division between the categories may blur and alter.

At the top are war-fighting roles against major or minor opponents. Maritime activities supporting either of these tasks are likely in the main to take forms familiar to traditional maritime strategists, and the differences between them are only matters of degree. It is not inconceivable that there might arise in the future some sea-based conflict in which the traditional procedures, for example, of the protection of trade may need once more to be exercised. Certainly, this appears to be the conclusion of the expanding navies of the Far East, as is evidenced by their steady acquisition of all the naval capacities required for war-fighting.

Nonetheless, even here in the most familiar part of the new spectrum of naval activity, large changes are afoot. For example, the proliferation of new weaponry, (not least modern submarines, modern mines, weapons of mass destruction and ballistic missiles) may complicate the calculations of bluewater strategists more than they have become used to when confronting lesser fry. The urgent and demanding requirement to reduce the risk of casualties increases the incentive to treat minor adversaries as though they were major. The fact that increasingly a shortage of resources will force even the strongest navies to cooperate in coalition operations may sometimes require adaptations in the way they have traditionally done their business at this level.

The most advanced thinking on the consequences of all this change for traditional war-fighting is currently best exemplified by the US Navy's formulation 'Forward ... From the Sea'. Here the assumption is that the disappearance of a major adversary at sea, has considerably reduced the need for oceanic sea control capacities, but put more relative emphasis on the maritime projection capabilities (represented by marines, sea-launched missiles and aircraft etc) likely to be of particular utility in the littoral areas where future

conflicts will probably take place. The extent to which this may require significant changes in the size and shape of bluewater navies is still far from clear. They will almost certainly be smaller overall, but the reductions may be especially acute in open ocean warfare areas such as deepwater Anti-Submarine Warfare (ASW).

The differences between the past and now are even more marked when we move onto the second category of task, namely the use of the mobility, flexibility, controllability and the limited liability of naval forces in direct support of the diplomatic purposes of the state or alliance to which they belong. Coercive naval diplomacy (for example the sanctions campaign against Iraq) also usually requires a range of war-fighting capacities and does not appear to be particularly new.

This is not the case in so far as naval diplomatic activities intended to build bilateral or multilateral alliances are concerned. The Royal Navy, for example, has devoted much effort to sustaining its relationship with the US Navy, and to helping alliances like NATO, the WEU and the UN develop in ways which the British government wants. While it is true that the capacities that seem to influence other people's behaviour and attitudes still tend to be large and stately platforms like carriers, and amphibious warfare vessels, recent experience demonstrates the alliance value of Mine Counter Measures (MCM) forces, modern diesel submarines and so on. But the really distinctive aspect of this form of naval diplomacy is the extent to which these days it is targeted against one's friends rather than neutrals or one's adversaries. This gives rather a different twist to traditional concepts of strategy.

International maritime assistance is an important, and not particularly new range of basically humanitarian activities that call for the traditional virtues of reach, sustainability, large ships able to accommodate refugees or stores disaster relief etc.

Finally in the new spectrum of naval activity there is an increasing emphasis on the least threatening but most likely section concerned with the maintenance of good order at sea. Dealing with local threats like piracy, drugs and arms smugglers, illegal immigrants, polluters and poachers require the sort of forces that are not always necessarily useful for the tasks already discussed.

In parallel with this essentially national spectrum of necessary tasks for navies, there is fast developing another essentially international spectrum of peace support operations. These are also highly varied and cover much the same range of intensity/likelihood permutations. At the top there are the peace enforcement missions as authorised by Chapter VII of the UN Charter, At

the bottom, there is the peacekeeping requirement set by Chapter VI. The disputed ground is in the middle – the varied operations which may involve elements of both. The British tend to call this 'wider peacekeeping' and have produced this typology:

PEACE ENFORCEMENT	Direct Intervention Enforcement of Sanctions	(Chapter VI)
WIDER PEACEKEEPING	Guarantee/Denial of Movement Humanitarian Relief Military Assistance Demobilisation Operations Conflict Prevention	
PEACEKEEPING	Interposition Observer Missions	(Chapter VII)

There is little agreement about the extent to which these Peace Support Operations (PSO) may require quite radical shifts in the concepts and procedures of traditional maritime strategy. There are a number of reasons for this. Firstly, scholars, the military themselves and the still rather hard-pressed central staff of the UN itself have only recently really begun to study the matter.

Secondly, and more importantly there is still a marked lack of unanimity about the extent to which the UN should move on from peacekeeping to peace enforcement and about what the difference between the two actually is.

Nonetheless, a taxonomy of the forms, requirements and mechanics of naval peace support is beginning to emerge.² Partly it is a matter of securing peace at sea, and partly of defending peace from the sea, either directly (through the projection of power ashore by littoral operations of the sort already discussed) or in support of forces ashore.

The requirements and mechanics of naval peace support operations fall into three categories. First and foremost, there is a need for humility. Even though the essential characteristics of naval forces that make them so useful diplomatic use are also likely to be very valuable in peace support operations, there are limits to the influence that sailors can bring to bear on distant and often messy situations ashore.

Secondly there are those requirements of naval PSO that in fact are identical to those of any significant military operation. Into this category

² Two of the leading academic centres are the US Naval War College in association with Brown University, and the Center for Naval Analyses, Washington. At Southampton University Dr Mike Pugh led an important research project on the subject which produced his 'Maritime Security and Peacekeeping: A framework for UN Operations' (Manchester University Press, 1994)

would come the need for a centralised and effective planning staff, high quality personnel, air support, fire support, tactical mobility and so on. Thirdly, some requirements and emphases are drawn directly from the nature of naval PSO themselves. For example they seem particularly to require endurance, sustainability and the ability to poise (because quick solutions are rarely possible), flexibility through 'adaptive force packages' (because the needs of PSO vary so enormously and can rarely be predicted exactly in advance) and a high level of self-defence (because it is particularly important to minimise casualties). Nor should the advantages of cultural and behavioral sensitivity to the locals be forgotten; arguably these are particularly likely to be found amongst navies used to the diplomatic round?

These qualities are sufficiently demanding and the situations in which they might be required so infinitely variable that it is difficult to imagine a single state being able to afford them all.

Nor, in most cases, is it politically desirable for one state to conduct a peace support operation on its own. So how are the forces necessary for the conduct of PSO to be acquired and maintained? In 1947 the UN's Military Staff committee solution to this problem was the formation of large scale standing UN forces, but for a variety of practical and political reasons, this has few advocates these days.

Instead recourse will normally be had to ad hoc coalitions tasked to execute specific UN mandates. Sometimes they will derive from existing and well-tried organisations like NATO or the WEU and sometimes from improvised groups of nations. The problems of multinational naval co-operation (MINCO) bring with them particular problems that may sometimes also have a significant effect on the naval strategy of peace support.

The real problem areas appear to be political. These may affect the composition of the force, or more insidiously complicate the conduct of the operation. The problems arise when con-

tributing nations have different political agendas in interpreting or executing often ambiguous mandates. These differences are revealed in such things as competing rules of engagement, differences which can often skew an operation. Acknowledgement of the implications of this must form an important part of any naval PSO strategy.

Of course there are also a host of practical problems that the MINCO required for peace support operations necessarily bring in their train. These include, for example, coordination difficulties in intelligence, communications, language, rules of engagement, equipment compatibility, command and control, logistics and so on.

Neither these political nor practical problems are insuperable. They can be managed by a variety of means. One device often used is to aim at the coordination of forces, rather than their integration. Thus relevant sea areas can be divided into spheres of responsibility where particular national contingents do things in their own way. But even this will require extensive MINCO training before the crisis develops. This brings us to a last essential point about the nature of naval peace support operations. Preparation for them needs to be taken seriously firstly because they are very demanding in terms of effort and strain on personnel and equipment and secondly because they are different in nature. While it may be true that normal combat training provides 90% of the PSO requirement, that extra 10% is critical. To the extent that they depend on the consent of the interested parties, PSO will have different referents from the deterring/fighting/winning values of normal military operations. As such they will need to be treated differently. For both reasons, naval forces engaged in such activities may find that it reduces their normal war-fighting capacity.

Accordingly, one of the basic requirements for navies likely to be engaged in PSO may be to accept how different and how demanding they are. Clearly emerging maritime strategy will need to reflect this fact.